

Espanya renuncia al 155, i se centra en la gestió del 2-0

written by Redacció Unilateral | 16 d'agost de 2017

Fins ara, l'article 155 de la constitució espanyola era, per a alguns sectors de l'espanyolisme civil, la mare de totes les bombes per acabar amb el procés independentista català. Sota el seu nom s'havien celebrat concentracions, amb una assistència migrada, com sempre, davant la delegació del govern espanyol a Barcelona. L'agost, però, ha portat a aquests sectors una mala notícia. El seu primo de Zumosol, és a dir, el govern espanyol, en el qual dipositen totes les esperances, conscients com són que els partits espanyolistes no tenen res a pelar a Catalunya, ha renunciat a aplicar l'esmentat article en la conjuntura actual. L'anunci l'ha fet un dels polítics menys sospitosos de moderació, cosa que encara ho fa més dolorós per als espanyolistes. Concretament, **Rafael Hernando**, actual portaveu del grup parlamentari popular al Congrés de Diputats. Al·ludint raons "temporals i jurídiques", Hernando ha anunciat, efectivament, que el govern espanyol descarta emprar aquest article, fet que ha aixecat una onada d'indignació entre l'espanyolisme civil i mediàtic. Lògicament, ha afegit de seguida que el govern disposa d'altres recursos per aconseguir l'objectiu d'acabar, segons el seu parer, amb l'actual situació a Catalunya. Això no obstant, els espanyolistes ja tenen la mosca al nas.

Quines raons "temporals i jurídiques", concretament? Quant a les temporals, se suposa que es refereix al fet que l'inici del procés d'aplicació de l'esmentat article faria que amb els previsibles recursos que la Generalitat presentaria a les instàncies pertinents ja no se seria a temps d'enllestir el tema abans de l'1 d'octubre, per la qual cosa, no té sentit iniciar-ho. Pel que fa a les jurídiques, és un fet ben conegut que, atès que mai s'ha emprat abans, el govern espanyol no tenia ben clar quin procediment havia de seguir i com

finalment acabaria el procés, ja que el redactat de l'article és complex i no gens clar.

Suspendre l'autonomia?

Una lectura simple i tendenciosa del redactat de l'article 155, que va ser incorporat pels Pares de la Constitució pensant en una possible reedició d'un 6 d'octubre, és a dir, de l'aixecament de la Generalitat republicana contra el govern espanyol l'any 1934, afirma que aquest article permet la suspensió de l'autonomia o fins i tot de la mateixa Generalitat. Però, de cap de les maneres es desprenen aquestes mesures si se'n fa una lectura com cal. I la prova més fefaent d'això és que en els dos apartats que la componen es fa referència a les "autoritats" de la comunitat autònoma, fins i tot al seu President, per la qual cosa és obvi que la comunitat autònoma continua existent, i en cap cas s'hi diu explícitament que pot ser suprimida. Un detall que, repetim, s'obvia des dels sectors més partidaris de la supressió de l'autonomia.

Gestionar el 2-0

Aquesta renúncia a emprar el 155 no treu però que continuïn existint altres recursos per intentar impedir la celebració del referèndum: la llei de seguretat nacional, el Tribunal Constitucional, el Tribunal de Comptes, els articles constitucionals sobre els estats d'alarma, d'excepció i de setge, o bé l'aplicació de la llei de partits polítics, que podria portar a la supressió de la CUP, al·legant el seu suport a les accions *violentes* d'Arran i d'Endavant, tal com reclamava des de la Brunete mediàtica el diari ABC o des del Pont Aeri mediàtic suggerien La Vanguardia i El Periódico.

Tanmateix, cada cop són més els senyals que indiquen que l'estratègia espanyola –davant la terrible imatge que donaria,

sobretot en l'àmbit europeu i internacional, la Guàrdia Civil retirant les urnes—, se centra a desprestigiar l'1-0, fer que tingui uns resultats el màxim de qüestionables possibles, sobretot pel que fa a la participació, o considerar-lo una reedició del 9N, sense caràcter vinculant i doncs tractar-lo com una simple consulta. Una estratègia en la qual l'esquerra espanyolista, incloent-hi els comuns i els dos grans sindicats espanyols —que fins i tot han fet renéixer expressions com “la classe obrera espanyola”, que no se sentia feia dècades—, col·labora a cor què vols, al·ludint a la suposada manca de garanties de l'1-0.

Un altre element que els fa repensar la seva estratègia d'evitar les votacions és la fermesa del President, del Govern de la Generalitat, del Parlament i del front format per **Junts pel Sí** i la CUP, que malgrat tots els intents de fer-lo volar pels aires, han fracassat. A més, cal tenir en compte l'actuació de les entitats civils sobiranistes, la perspectiva d'un **11 de setembre** amb una participació de rècord, que encara engrescarà més un independentisme en permanent estat de mobilització des de fa temps, i amb un suport més que sostingut malgrat tots els cants de sirena darrers, fa que les perspectives que el suflé baixi siguin literalment zero.

Per acabar-ho d'empitjorar, lògicament des de la perspectiva espanyolista, el ressò internacional del procés és cada cop més important.

Cal tenir en compte que el 25 de setembre hi haurà un referèndum al **Kurdistan meridional** (a l'estat iraquiana), que tindrà un ressò global i que el Govern de Bagdad no el podrà impedir, entre altres raons perquè se celebrarà en territori controlat fàcticament per les forces peixmergues, i que supera fins i tot els límits on actua el Govern Regional del Kurdistan.

Per altra banda, a finals d'aquest mes d'agost, el President de la Generalitat farà un viatge oficial a un dels estats de

la Unió Europea que més mostres ha donat de comprensió envers el referèndum d'autodeterminació de l'1-0. Concretament, **Dinamarca**. Tot sembla indicar que aquest viatge comptarà amb una forta complicitat de les autoritats daneses, fet que exacerbarà encara més la indignació de l'Espanya oficial i mediàtica. Una Unió Europea que fins al desembre, és a dir, en els mesos claus, està presidida per un altre estat dels més explícitament propers a les tesis catalanes, com és el d'**Estònia**. No és descartable, en aquest sentit, que una alta participació i un vot clarament favorable a la Independència l'1-0, podria fer que la presidència estoniana decidís incloure el dossier català en l'ordre del dia dels afers europeus. Fet que seria una enorme victòria diplomàtica i política de Catalunya.

Per tot plegat, els senyals que els espanyols donen per fet que es votarà l'1-0 són cada cop més evidents. El mateix **Miquel Iceta** va dir que aniria a fer una paella, en un error gravíssim d'un polític tan veterà com ell. La seva companya, **Cristina Narbona**, actual Presidenta del PSOE, va fer sonar totes les alarmes quan va titllar l'1-0 com un "pur i simple recompte de vots sense valor jurídic", de manera que reconeixia explícitament que es votaria.

En aquest sentit, centren les seves esperances en un resultat amb una baixa participació, o que des del mateix bloc independentista aparegui algú que torni a fer una “declaració tipus **Baños**”, com ja va passar el 27S. En aquest escenari, es consideraria immediata la convocatòria per part del **President**

Puigdemont d'unes eleccions autonòmiques on el bloc espanyolista (C's-PSC-PP) es presentaria amb la intenció d'aconseguir una majoria parlamentària. Segons els seus càlculs, això seria possible per la desaparició de **Junts pel Sí**. Una victòria d'**ERC**, en escons, segons assenyalen les enquestes, no compensaria la pronosticada ensorrada del **PDeCAT** i de la CUP. La primera pagaria la seva incapacitat manifesta de tallar el cordó umbilical amb l'antiga CDC. I la segona, la seva prepotència –fins i tot s'atreveix ara a dictar qui hauria de ser consellers i qui no, després d'escombrar **Artur Mas** en el seu cartell.

De totes maneres, aquest *wishful thinking* espanyolista només serà possible, repetim-ho, si la participació en el referèndum és feble. Fet que, a hores d'ara, sembla poc probable, atès que enquesta rere enquesta, s'assenyala una alta participació i un vot dels que participaran clarament favorable al Sí a la Independència.